

NEGDJE NA PUTU

Vlado Lozić

Zemlja i kuća čovjekova su baština. I krv dakako! Možda ona ipak nije prokleta? Izvan zemlje, kuće i riječi nema čovjeka, ni njegova ploda. One su sticane i kad je čovjek potpuno suprotan ljudskom dahu, daleko od bila i topline krvi.

Ipak, ona, zemlja je prokleta. Gotovo da je sve prokletu što ona drži, čemu je ona majkom, što ona hrani. To su tako slabašni, smrtni, propadljivi oblici. Govorim o zemlji uopće, o kući, o riječi, o krvi. Nije li čovjek uočio stvarnost zemlje i kuće prije nego posegnu za mlijekom i riječju?

Kao da je sve nijemo, da ništa ne progovara riječ, da sve bježi od sebe!? A Bog? Čini se da je i on vrlo daleko, mutno velik, strašan. Riječi!? One izgledaju slabašne, pred smrću malne bez smisla, šutljive, tuđe. Kao da sve šuti mrtvačkim mirom!

Zašto mi riječ ništa ne govori? Zašto izgleda tako prazna, prijevarena, pusta? I zemlja i kuća govori mi na svoj način o Bogu. One su bremenate dahom života, ali i tako daleke od njega i veselja. Ona je često u jecaju, hropcu, za svojim sinovima, za riječju, gotovo nečista. Često je i sam onečišćujem, a ona kao da ništa ne osjeća, da je zapuštena stvarnost, tako neznatna, da se neznatno provlači i nosi *čisto* i *nečisto*.

Bez riječi zemlja priprema čovjekovo srce, riječi i kruh. Ona šuti. Ne progovara. Sigurno čeka čovjeka, da ode, da mu spremi sklonište pokoja. Zbog toga zadnjeg čini mi se i sama tako nečista, jer vije prašinom, jer šuti, jer drži čovjeka.

O, zašto nosiš sve muke praha i pepela, zemljo moje kosti i riječi, i tjeraš me da progovaram bespotrebni znamen, te ti onečišćujem obličje, budim te iz sna, iz spokoja.

U zemlji mi Bog izgleda tako bliz i dalek! Što će mi grudica zemlje, gruda, domaja, zavičaj, prostor ispunjen jecajima, suzama, kostima? Kao da ga srećem na tlu kolijevke?!

Nisu li zemlja i srce, i naspram Bogu, temelj, početak svih darovâ, susretâ?! Čovjek, i kad nosi sebe i baštinjeno, ostaje vjeran izdancima zemlje, njezinim darovima. Riječ o njoj vrlo je bliza temeljnoj spoznaji, da čovjek jest, da je dar, zemljan, da je dar Riječi i zemlje.